

Portrét plemene:

Štěňata
peruánských
naháčů,
uprostřed
osrstěné, tudíž
nestandardní
štěně

Moje láska – naháči

Milena Thonová, www.milthonbohemia.com

Je mi dnes už šedesát let a celý dlouhý život mě provází nejlepší přítel – pes. Jedinými psími favority byly pro mě dlouho německé dogy. Až do roku 2004, kdy jsem na internetu

naháče ještě nikdo nechoval, myslím, že jediný pár mexičanů vlastnila chovatelka na Slovensku. Pro jeho vzácnost se cena pohybovala kolem 100 až 150 tisíc Kč – pro mě naprosto nedostupný sen. Prvního mexického pejska jsem si přivezla až v roce 2009 a fenku rok nato.

Je to primitivní plemeno, což neznamená pohanu, ale naopak velkou přednost v tom, že se jedná o přirozené plemeno, člověkem pozměněné jen málo.

Mexičani se stejně jako peruáni dělí do tří velikostních tříd: malý (25 – 35 cm), střední (36 – 45 cm) a standardní (46 – 60 cm). Já jsem svůj chov peruánů i mexičanů zaměřila na velikost malou a střední. Nyní mám ve své smečce pět peruánů a dva mexičany. V dnešní době je již v naší republice několik kvalitních mexičanů a necelá tisícovka peruánů, ale stále se jedná o vzácná plemena.

Obecně jde o krásné, elegantní a temperamentní psy, velice inteligentní, s obrovskou fixací na svoji rodinu a k cizím lidem rezervované. Mexičani jsou velmi šikovní ve psích sportech, dobří hlídači, ale vůči lidem a ostatním zvířatům tolerantní a nekonfliktní. Rychle se učí novým věcem. Přestože jsou nahatí, bývají odolní a zdraví. Naháči milují teplo a slunění. Velice rádi jsou v těsném kontaktu se svými lidmi a nejraději

v posteli. Věřte, že lepší termoláhev neexistuje :-). Není pravda, že naháči potřebují složitou péči, naopak. Stačí občas koupel či otření pokožky vlhkou žínkou, a pokud je kůže suchá, tak ji namazat. Doma je čisto, nikde žádné chlupy. Kdybych měla popsat povahy svých naháčů, tak to bude jako u lidí. Každý je totiž individualita a trochu jiný. Rozdíl mezi peruánským a mexickým naháčem vidím v silnější kostře u mexičanů a také mi mexičani připadají vyrovnanější a sebejistější. Pro mne je život s nimi velmi obohacující. Umějí být šťastní a veselí. Jsou velice vhodní například pro samotáře nebo bezdětné páry. Mají totiž mimiku i zvukové projevy podobné dětem. Nezastupitelnou úlohu hrají naháči v životě mnoha alergiků a astmatiků, kteří by osrstěného pejska mít nemohli. Další radostí je pro mne občasné nakupování jejich oblečení, kterého je v dnešní době na trhu dostatek. A oni v něm vypadají naprosto úžasně!

Jezdíme také na výstavy, moji naháči si vedou velice dobře, všichni jsou několikanásobní šampioni. Peruánská fenka se pyšní tituly Evropský vítěz a mexická fenka je Světovou vítězkou 2012. Naháči, jak peruáni, tak mexičani, jsou úžasná stvoření, která člověk musí obdivovat a milovat.

uviděla zvláštního psa bez srsti, o jehož existenci jsem do té doby neměla ani tušení. Po načerpání informací jsem si v létě 2005 přivezla svoji první nahatou fenku, a to peruánského naháče. Tak se zrodila má velká láska – naháči. V té době u nás mexické

Kdo si pořídí naháče, u jednoho nezůstane

Ing. Marcela Počinková, Ph.D.

Prvního peruánského naháče, pejska, jsme si koupili před dvěma a půl roky. Plemeno jsem předtím vůbec neznala a ani nevěděla, že peruánský naháč existuje. Práli jsme si pejska, který bude s námi v domě, ne venku, a nechtěla jsem mít všude chlupy. Navíc jsem nechtěla psa malého. Náhodně mi na inzertním portálu padla do oka fotka naháčů s bílými skvrnami a začala jsem hledat informace o plemeni. Z vrhu naháčů velkých, který se brzy poté narodil, jsme vybrali tmavého pejska s evropskými předky. „Kdo si pořídí naháče, u jednoho nezůstane,“ to mi říkalo více chovatelek a já moc nevěřila. Ale je to tak, loni jsme naši rodinu rozšířili o fenku, tentokrát s vazbou na Peru. Její tatínek a babička jsou importovaní se země původu a je to znát na jejím vzhledu i povaze, je mnohem živelnější, nevádí jí sníh ani déšť a na rozdíl od pejska miluje vodu. Oba se rádi sluní, v létě na zahradě, v zimě alespoň za oknem. Na jaře začínají tmavnout, v zimě jejich kůže bledne. Tmavé pejsky není potřeba mazat ochranným krémem, nespálí se. Stačí rozumně redukovat dobu pobytu na slunci. Fenku nemůžeme mazat žádným mastným krémem, v pubertě trpěla na akné. Tyto problémy jsme po konzultaci s veterinářem zvládli s hypoalergenní hloubkově čistící pleťovou vodou pro úpravu tvorby kožního mazu. Pouze za mrazu musíme konce uší a tlapky mazat ochranným krémem. Samozřejmě při nízkých teplotách je potřeba toto plemeno oblékat, ale krátké, rychlé vyvenčení zvládnou i bez oblečku. S holostí je ale spojena chudozubost. Naši pejsci, stejně jako mnoho jiných peruánců, mají neúplný chrup. Jsou také schopni si ulámat špičáky, náš pes to zvládl u obou horních. Peruánský naháč je poměrně aktivní pes, rád chodí ven na delší procházky a pořádně se vybíhat. Podle mého názoru

není vhodný k lidem, s nimiž by neměl potřebnou pohybovou aktivitu. Velmi oceňuji jednoduchou očistu po návratu z blátivého terénu – rychlé osprchování bez složitého sušení jako u osrstěných psů. Někdy se uvádí, že peruánští naháči málo štěkají. To nemohu potvrdit, zvláště v letních podvečerech na zahradě patří štěkot s ostatními psy ve vesnici k oblíbeným činnostem. Cholerické chování lidských členů smečky a povaha peruánce se k sobě nehodí. Tito pejsci nemají rádi hádky ani hlasitější emotivní hovory. Pokud u nás nastala hlasitější výměna názorů, museli jsme pak

pejskovi vysvětlit, že on je hodný. Tímto jsme se sami naučili zbytečně nezvedat hlas a řešit většinu záležitostí v klidu. Vlídlné slovo, pochvala a piškotek dokáží nejlépe motivovat k naučení potřebných povelů, za odměnu trénují naši psi velmi ochotně. Nikdy jsem nelitovala, že naši domácnost rozšířila dvoučlenná peruánská smečka, i když s příchodem divočejší fenky ke škodám na zařízení domu došlo. Tyto rodinu milující a stmelující pejsky mohu všem, kteří se chtějí o svůj domácí prostor podělit, jen doporučit. Já bych už jiné plemeno nezvolila.

Štěně mexického naháče

Mexický naháč patří mezi primitivní plemena

Fenka mexického naháče

K čemu také sloužili naháči?

- jako zahřívadlo do postele,
- jako zdroj potravy indiánů,
- „živá konzerva“ námořníků,
- na revmatismus,
- na horečku – „fever dog“,
- k předpovídání budoucnosti.

